

Noe Itō, 1895-1923

Μετάφραση: Δημήτρης Πλαστήρας

Η Ito γεννήθηκε το 1895, σε μια οικογένεια γαιοκτημόνων αριστοκρατών, στο νησί Κιουσού. Μετά την αποφοίτηση από το γυμνάσιο θηλέων του Ουένο, αναγκάστηκε ενάντια στη θέλησή της σε γάμο από προξενιό στο χωριό που γεννήθηκε. Λίγο αργότερα διέφυγε στο Τόκιο.

Στο Τόκιο, οι γυναίκες ανέπτυσαν προοδευτικές ιδέες από τα 1870. Η Hiratsuka Raicho ίδρυσε τη Seitosha (Λέσχη των Μπλε Καλτσών) και εξέδιδε το περιοδικό Seito (Μπλε Κάλτσες) που έδωσε χώρο στις γυναίκες για να αναπτύξουν τις λογοτεχνικές, αισθητικές και πολιτικές ικανότητές τους. Η Ito προσχώρησε στην ομάδα αυτή το 1913, σε ηλικία 18 ετών, και έγινε μια από τις συντάκτριες του από το 1915 ως το 1916. Μιλώντας αρκετές γλώσσες, συμπεριλαμβανομένων των αγγλικών, μετέφραζε τα άρθρα της αναρχικής Emma Goldman, σχετικά με την θέση των γυναικών.

Η Ito αργότερα παντρεύτηκε το συγγραφέα Tsuji Jun (1884-1944), που ήταν καθηγητής της στο σχολείο το 1912, αλλά τον άφησε για τον χαρισματικό αναρχικό οργανωτή Osugi Sakae το 1916, με τον οποίο έζησε ένα φλογερό έρωτα.

Ελεύθερος έρωτας

Η Ito και ο Osugi πίστευαν στην έννοια του ελεύθερου έρωτα. Ο Osugi την ίδια περίοδο είχε σχέση με την κορυφαία αναρχική γυναίκα, την Ichiko Kamachiko. Δυστυχώς η θεωρητική έννοια του ελεύθερου έρωτα συγκρούστηκε με την ανθρώπινη ζηλοτυπία και η Kamachika επιτέθηκε στον Osugi με ένα μαχαίρι, τραυματίζοντας τον σοβαρά. Τα μέσα χρησιμοποίησαν αυτό το συμβάν για να επιτεθούν στην Ito, τον Osugi και την Kamachika για την «ανηθικότητά» τους, αλλά και το αναρχικό κίνημα γενικά. Αυτό προκάλεσε τα προβλήματα στην ομάδα αναρχικών στην οποία συμμετείχαν η Ito και ο Osugi και πολλοί σύντροφοί τους τους εγκατέλειψαν.

Η Ito δούλεψε με τον Osugi για την προώθηση του αναρχικού κινήματος, καθώς και για την ανάπτυξη των ιδεών της για την απελευθέρωση των γυναικών. Βοήθησε να ιδρυθεί η σοσιαλιστική ομάδα γυναικών Sekirankai το 1921. Έγραψε πάνω από 80 άρθρα για διάφορα έντυπα, ενώ μετάφρασε τα έργα ευρωπαίων αναρχικών όπως του Pyotr Kropotkin και της Emma Goldman. Επίσης, έγραψε αρκετά αυτοβιογραφικά μυθιστορήματα, που περιέγραφαν τη ζωή της από την εφηβεία, την απόρριψη της παράδοσης, ως την χειραφέτηση της και την αναρχική αντίληψή της. Ανάμεσα τους τα Zatsuen (Θόρυβοι) το 1916 στην ηλικία 21, και το Tenki (Σημείο Καμψής) το 1918.

Το 1919, με τον Osugi, τον Wada Kyutaro και τον Kondo Kenji έβγαλαν το πρώτο τεύχος του περιοδικού Rodo Undo (Εργατικό Κίνημα), το οποίο επιδίωκε τη σύνδεση του αναρχισμού με τη βιομηχανική εργατική τάξη και μια οργάνωση με το ίδιο όνομα με πολλούς κλάδους δημιουργήθηκε.

Ο σεισμός

Δύο έτη αργότερα, το Σεπτέμβριο του 1923, αμέσως μετά από τη γέννηση του έβδομου παιδιού της, ο μεγάλος σεισμός Κάντο χτύπησε την Ιαπωνία.

Όπως ήταν συχνό φαινόμενο στον απόηχο του σεισμού, ξέσπασαν πολλές πυρκαγιές και περισσότεροι άνθρωποι σκοτώθηκαν από αυτές από ότι από τον ίδιο το σεισμό. Συνολικά 100.000 άνθρωποι πέθαναν και τουλάχιστον δύο εκατομμύρια έμειναν άστεγοι.

Οι φήμες άρχισαν να διαδίδονται, και με την συμμετοχή των αρχών, ότι οι διάφορες «μη δημοφιλείς» ομάδες ήταν υπεύθυνες για τις πυρκαγιές και άλλες καταστροφές για να επιδεινώσουν την κατάσταση. Το αποτέλεσμα ήταν, ο όχλος να επιτεθεί σε αρκετούς Κορεάτες και Κινέζους μετανάστες εργάτες, και η αστυνομία χρησιμοποίησε την ευκαιρία να δολοφονήσει αναρχικούς και τους σοσιαλιστές ακτιβιστές. Χιλιάδες σκοτώθηκαν. Μεταξύ τους ήταν δέκα σοσιαλιστές στο Καμείντο του Τόκιο, καθώς επίσης και η Ito Noe, ο Sakae Osugi και ο εξάχρονος ανιψιός του, ο Tachibana Munekazu. Συνελήφθησαν στις 16

Σεπτεμβρίου και όλοι ξυλοκοπήθηκαν και στραγγαλίστηκαν στα κελιά της διαβόητης μουσικής αστυνομίας Kempeitai. Ο Osugi ήταν στο Νο 1 της λίστας θανάτου τους για πολύ καιρό.

Αρκετές ημέρες αργότερα, τα σώματά τους βρέθηκαν σε ένα πηγάδι, όπου είχαν αφεθεί για να αποσυντεθούν. Στη δίκη που ακολούθησε την ανακάλυψη του δολοφόνου, έναν μυστικό αστυνομικό, τον Amakasu Masahiko, με εντολές από τον ίδιο τον αυτοκράτορα Hirohito, δόθηκε κάθειρξη μόνο δέκα ετών. Απελευθερώθηκε με προσωπική διαταγή του Hirohito, τέσσερα έτη αργότερα, και ανέλαβε «ειδικά καθήκοντα» στη Μαντζουρία, διάπραξε τελικά αυτοκτονία το 1945, προτού να μπορέσουν να εκδικηθούν τα εγκλήματά του οι πολλοί αναρχικοί που τον αναζητούσαν.

Στις αρχές του 1924, ο Wada Kyutaro, ένας σύντροφος της Ito και του Osugi, προσπάθησε να εκτελέσει τον Fukuda Masataro, τον στρατιωτικό διοικητή της περιοχής όπου δολοφονήθηκαν, και που είχε μεταφέρει τις διαταγές του Hirohito στη μουσική αστυνομία.

Η Ito γνώριζε πολύ καλά τις συνέπειες του να είσαι αναρχική στην Ιαπωνία εκείνη τη περίοδο. Το 1911, η Kotoku Shusui, η κορυφαία αναρχική γυναίκα, η Kanno Suga, και δέκα άλλοι αναρχικοί κατηγορήθηκαν με αστείες κατηγορίες πως προσπάθησαν να δολοφονήσουν τον αυτοκράτορα και στη συνέχεια εκτελέστηκαν.

Στην αυτοβιογραφία του, ο Bertrand Russell εξιστορεί πώς συνάντησε την Ito Noe στην Ιαπωνία το 1921. «Ήταν νέα και όμορφη... Η Dora [σύζυγος του Bertrand Russell's] την ρώτησε: 'Δε φοβάστε μήπως οι αρχές σας κάνουν κάτι;' Έσυρε το χέρι της γύρω από το λαιμό της, και είπε, 'ξέρω ότι θα κάνουν κάτι αργά ή γρήγορα'»

Κείμενο από το τεύχος 59 του περιοδικού Organize! της Αναρχικής Ομοσπονδίας (Αγγλίας & Ιρλανδίας) (<http://afed.org.uk>)